

som dengang drog det i Tvivl. For de Medlemmer af dette Thing — for at blive ved dem — som anse det dengang nedlagte Forbud for lovligt — under denne Forudsætning — er det ganske rigtigt, som det ærede Medlem yttrede, at, naar man vil holde sig strikte til Ordlyden i § 9 i Lov 29de December 1857, er den ikke opfyldt, men der var dog præsteret et saadant Bevis derfor, som der efter Omstændighederne kunde præsteres, og det laa netop deri, at man her havde truffet Kreaturer, som lede af den vildartede Lungesygge og det paa en saadan Maade, at de kyndige Autoriteter ikke kunne have næret Tvivl om, at den var bragt herind fra Sverige. Der er altsaa Medlemmer heri Salen, som have næret den Anskuelse — og jeg antager, at deres Tal ikke er ringe — at den vildartede Lungesygge har eksisteret her og er indbragt hertil fra Sverige; men deraf følger med Nødvendighed, at den har eksisteret i Sverige paa den Tid, da dette passerede, og det i ikke ringe Omfang, eftersom det skete 3 Gange efter hinanden med korte Mellemrum i Løbet af et Aar. Efter deres Opfattelse maa der altsaa dengang have eksisteret en temmelig ondartet Lungesygge i Sverige, og man skulde nu tro, at ærede Medlemmer, der have den Opfattelse, for at bedømme Betydningen af Tilstedeværelsen af den ondartede Lungesygge i et Land, vilde have været opmærksomme paa at undersøge eller vilde have sat sig i Rådskab om denne Sygdoms Natur, dens latente Natur; hvorledes den strax optræder, hvorledes den kan forløbe osv. Men naar man nu siger, at tre Fjerdingaar derefter er det urigtigt eller ubesjovet at træffe alvorelige Foranstaltninger mod Smitteens Indførelse, fortaar jeg det ikke. Jeg har oftere havt Velighed til at udtale, at Sygdommen optræder paa saadan Maade, at Muligheden er for, at den i længere Tid kan eksistere i et Kreatur uden at komme til Udbrud, men at den under Sygdommens Udvikling under visse Betingelser kan blusse op med fuld Kraft. Jeg skal hertil sive, at jeg i de seneste Dage har havt Velighed til at gjøre mig bekendt med en Opfattelse af en anerkjendt meget dygtig Videnskabsmand her i Landet, der har gjort denne Sag til Gjenstand for særlig Opmærksomhed, og som udtaler sig derhen, at den nyere Tids Forsøg og Undersøgelser paa Smitteffernes Omraade i det Hele have ført til det Resultat, at Sandsynligheden i allerhøieste Grad er for, at denne Smitte forplantes ved et Bacterium, som optages ved Indaandningen, og som fæstner sig i Lungerne, og at det er muligt, at det der kan hvile en lang Tid, uden enten at udvikle sig yder-

ligere eller ialtsald paa en saadan Maade, at det ikke afficerer i nogen kjendelig Grad Dyrets Sundhedstilstand, men at det efter ukjendt lang Tid kan faae fornøjet Livskraft og træde op med de fuldstændigste Fænomener af Sygdommen. Naar vi nu her ikke tør optage os til Overdommere over, hvad der er Resultatet af Videnskabsmænds nøiagtige og omhyggelige Undersøgelser paa dette Omraade, hvor tør da Noget driste sig til at påstaa, at efter Forløbet af et Aars Tid skulde Sygdommen ikke eksistere i et Land, hvor den efter vor Opfattelse har eksisteret for 1—1½ Aar siden? Jeg tror, at man maa erkjende, at ialtsald Ministeren, da han anser sig for henvist til at handle i Overensstemmelse med de veterinære Autoritetens Udtalelser, har stærk Opfordring til endnu ikke at lukke Landet op for den Fare, som efter hans Mening maa være forbunden med, at det svenske Rvæg kommer herind, og jeg kan ikke forstaa, at de ærede Herrer, der vare gaaede ud fra den Opfattelse, at Forbudet var lovligt, naar det støttede sig til det Bevis, der var ført for, at den ondartede Lungesygge eksisterede her og i Sverige, og halvt Aar derefter kunne have forandret Mening saaledes, at vi nu skulle anse Opretholdelsen af Forbudet for at være ubesjovet. Det kan jeg ikke forstaa. Jeg kan tænke mig, at der er andre ærede Medlemmer — og jeg antager, deres Tal er ikke ringe, — der vel ikke ville eller tør benegte Rigtigheden af den Antagelse, hvorpaa Regjeringens Foranstaltninger grunde sig, men erkjende, at den ondartede Lungesygge har eksisteret i Sverige, og at den med Mulighed eller endogjaa med nogen Sandsynlighed endnu kan eksistere i Sverige, saa at det altsaa ikke er uden Fare for vort Land at ophæve Forbudet; jeg kan tænke mig, siger jeg, at saadanne ærede Medlemmer alligevel sige, saaledes som det nylig blev sagt af den ærede Ordfører for Endringsforslaget: Ikke bestomindre synes vi dog, at Forbudet bør hæves; vi anse nemlig de uheldige Forhold, der derivere sig fra Forbudets Opretholdelse, for saa faretruende for os, at vi foretrakke Muligheden af Gjenindførelsen her i Landet af den ondartede Lungesygge; vi mene, at de Tab og den uheldige Stilling, som vi have forskaffet os ved Forbudet ligeoverfor Sverige, ere af den Bestaafenhed, at vi maa lægge al Kraft an paa at tilvejebringe venstabeligt Forhold til denne Nabo-stat. Det er en Opfattelse, som jeg ganske tiltræder; jeg anser det for at være et meget væsentligt Motiv for at ønske Forbudets Ophævelse, at vi maa bestræbe os for at bibeholde det venstabelige Forhold til en Magt, med hvilken vi naturligtvis maa staa i mange